

Sygn. akt V CSK 34/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa J. M. i D. M.
przeciwko B. D.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Ś.
z dnia 28 lipca 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) przyznaje adw. A. Ł. z Kancelarii Adwokackiej w D. od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Ś. kwotę 1800 zł (jeden tysiąc osiemset złotych) wraz z należnym podatkiem od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. - zważywszy zwłaszcza, że zaskarżone orzeczenie cechuje się prawomocnością - może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

We wniesionej przez pozwanego skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparty został na przesłankach wskazanych w art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. Sformułowane w ujęciu strony skarżącej zagadnienie nie odpowiada wymaganiu przewidzianemu w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Sprowadza się ono do ogólnikowego zasygnalizowania pewnej kwestii procesowej, wyłaniającej się na gruncie stan faktycznego niniejszej sprawy, do której trudno, ze względu na jej nieprecyzyjne sformułowanie na s. 3 skargi, ustosunkować się. Symptomatyczne jest zresztą, że strona skarżąca przedstawionego na s. 3 zagadnienia nie osadza w jakimkolwiek pogłębionym kontekście prawnym, aczkolwiek skoro ma ono cechować się istotnością z punktu widzenia prawnego, to niezbędne jest umiejscowienie go w płaszczyźnie analizy jurystycznej.

Również przesłanka, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. nie została wykazana. Skarżący nie wskazał bowiem przyczyny, dla której zachodzi potrzeba dokonania wykładni przepisów art. 316 § 1 k.c. w zw. z art. 322 k.p.c., ani też - poza gołosłownym stwierdzeniem - nie wyjaśnił, na czym polega ewentualna rozbieżność w orzecznictwie sądów co do wykładni powyższych przepisów,

ponieważ o takiej rozbieżności nie świadczy odwołanie się do jednego wyroku Sądu Najwyższego.

W tym stanie rzeczy należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego przyznanych pełnomocnikowi pozwanego ustanowionemu z urzędu orzeczono na podstawie § 4 pkt 3, § 8 pkt 6 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016 r., poz. 1714).

jw